U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **L. P.**, zastoupené JUDr. Jiřím Beránkem, advokátem se sídlem Havlíčkova 304, Mělník, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2008, č.j. OAM-4/VL-20-05-2008, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 7. 2009, č. j. 60 Az 7/2008 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému advokátovi stěžovatelky JUDr. Jiřímu Beránkovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 16. 1. 2008, č. j. OAM-4/VL-20-05-2008. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud se s tímto posouzením žádosti ztotožnil. Problémy se soukromými osobami – farníky, kteří stěžovatelce z důvodu odcizení peněz jejím manželem vyhrožovali a domáhali se vrácení finančních prostředků, či snahu o legalizaci pobytu na území České republiky nelze podřadit pod důvody uvedené v ust. § 12 zákona o azylu. Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není ani dodatečné tvrzení stěžovatelky, že jednání a postoj farníků jí brání v praktikování její víry, resp. že je tímto způsobem omezováno její náboženské vyznání. Krajský soud poukázal na to, že se stěžovatelka s tímto problémem poté, co byla odmítnuta policejním orgánem, na žádný

další státní orgán či nevládní organizaci neobrátila. V případě stěžovatelky nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu.

Stěžovatelka napadla rozsudek Krajského soudu v Ostravě včas podanou kasační stížností z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) až e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). Uvedla, že svou vlast opustila z obavy o svůj život. Její manžel byl na Ukrajině vydírán, bylo mu vyhrožováno usmrcením. Když vyděrači chtěli docílit výraznější vydírací efekt, začali vyhrožovat a vydírat samu stěžovatelku. Neměla na výpalné ani na vrácení dluhů, jedinou záchranu tak viděla v útěku do zahraničí a pobytu v ČR. Stěžovatelka se již nemůže vrátit na Ukrajinu, v případě návratu jí hrozí újma na zdraví či dokonce zavraždění. Na Ukrajině nemá možnost obrátit se o pomoc.

Stěžovatelka si uvědomuje, že je v důkazní nouzi. Nemá přímé důkazy k prokázání svých tvrzení. Má za to, že se jedná o humanitární důvody udělení azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Odvolává se na čl. 3 úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, poukazuje na to, že nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení, nikdo nesmí být vydírán pod následkem újmy na zdraví či ztráty života. Pokud by jí toto nehrozilo, Ukrajinu by neopustila. Stěžovatelka tak uplatňuje právo na azyl z titulu ochrany lidských práv. Dále má za to, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav před vydáním rozhodnutí, čímž porušil ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu, a v důsledku toho nesprávně posoudil její žádost o azyl. Stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobkyně musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č.j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl

nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Posouzením žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v níž žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval ve své judikatuře, např. v rozsudku ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Azs 17/2007 - 59, www.nssoud.cz; k otázce zjevně nedůvodné žádosti o azyl se obecně vyjádřil v rozsudku ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008-48, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobkyně podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany odkladný účinek, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatelky o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovenému zástupci stěžovatelky náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu, ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4800 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. ledna 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu